

*Voor Katia,
die mij de moed gaf oceanen over te steken.*

Hollandia, vijfde, herziene druk 2024

© 2017 Joshua van Eijndhoven

© 2017 Uitgeverij Hollandia, Haarlem

(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij Hollandia BV maakt deel uit van de

Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Atelier van Wageningen

Fotografie: Joshua van Eijndhoven en Katia Monteiro

Cartografie: Yde Bouma

ISBN 978 90 6410 802 0

ISBN 978 90 6410 804 4 (e-book)

NUR 508

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.hollandia-boeken.nl

www.voja.travel

voja

Inhoud

Proloog

Deel I – Vrijheid

- Gebroken glas — 15
- Hope* — 24
- Gouden kans — 31
- Waar het land eindigt — 40
- Zoete vrijheid — 46
- Herfstliefde — 53
- Hippies in grotten — 61

Deel II – Terra Querida

- Een nieuwe wereld — 75
- De troubadours — 82
- Verliefd op Kaapverdië — 91
- Baai van Gebroken Dromen — 99
- Verdiene in de zon — 111
- Tijd om te gaan — 126

Deel III – Samen op weg

- Hippies in Capão — 137
- Marrons in de Amazone — 144
- Spirited lady — 153
- Werken voor miljardairs — 161
- Seksslaven op Sint Maarten — 169
- Klaar voor de Pacific — 174

Deel IV – In een paradijs

- Guna Yala — 183
- Gevangen in de doldrums — 188
- Hiva Oa — 198
- Op het strand bij Steve — 204
- In de warmte van de Polynesiërs — 212
- Aphrodites eiland — 219
- Op een onbewoond eiland — 224
- Malo Tonga — 231
- Ontsnapt aan een cycloon — 237
- Van Atlantis naar Pohnpei — 242
- Blote borsten in Micronesia — 248

Deel V – Bijna rond

- Reismoe — 255
- Zeilen door oorlogsgebied — 258

Epiloog

Proloog

‘Hier moet het zijn.’

Ik draai de boot rechtsaf en stuur af op een nog onzichtbaar gat in de branding. De wind loeit in de mast. Om ons heen zie ik alleen het blauw van de oceaan, rechts in de verte een strookje groen van de palmbomen.

‘Dit is het, zie je wat?’ roep ik gespannen.

Katia staat op de boeg, en kijkt of ze het gat dat onze ingang moet vormen misschien ziet tussen het koraal. Een aanvaring met koraalriffen zou ons scheepje niet overleven, de scherpe formaties zouden dwars door de romp breken.

‘Nee, ik zie nog niets!’

We varen voorzichtig verder, dichterbij de branding toe.

‘Ja daar is het, recht vooruit!’

In de richting waar Katia heen wijst zie ik een kleine vlakke plek in de branding. Ik stuur *Hope* ernaartoe en we varen door het gaatje in de riffen, de lagune van Lamotrek binnen. De zee wordt meteen vlak; we weten dat we nu veilig zijn, beschermd door de omringende riffen in een van de kleinste atollen ter wereld. We bevinden ons in de Federale Staten van Micronesia, een ver land in de Stille Oceaan waar lange tijd bijna niemand van had gehoord en bijna niemand naartoe ging. De eilandstaat Micronesia valt binnen het gebied Micronesia en wordt gevormd door honderden paradijselijke micro-eilanden die verspreid liggen over een gebied ter grootte van Europa. Ver van de passaatroutes en zonder grote havens en vliegvelden is Micronesia grotendeels verschoond gebleven van westers contact. De eilanden zijn nooit gekoloniseerd en weerspiegelen een ver Pacifisch verleden. Dit is waar we al zo lang naar op zoek zijn.

We zetten koers richting de rij palmbomen in de verte en na

een uur varen we de baai van Lamotrek binnen. Ik loop naar voren en laat het anker vallen. Met luid geratel verbreekt de vallende ankerketting de stilte van de ochtend. Terug op het achterschip plof ik samen met Katia neer. Wat een trip, maar we hebben het gehaald, we zijn er!

‘Moet je zien,’ zeg ik, en ik wijs naar het strand. ‘Dit wordt ons thuis de komende tijd.’

We kijken naar het azuurblauw van het water met even verderop wit strand, een rij palmbomen en vegetatie die het eilandje markeren. Het is niet breder dan achthonderd meter. Vrouwen met een huid als van honing staan tot hun knieën in het water, getooid in kleurrijke rokken terwijl ze hun borsten wassen in zee. Ze spoelen hun lange zwarte haren in het zeewater en smeren zich in met glimmende kokosolie. We horen het water spetteren terwijl in de verte kinderen spelen. Het voelt alsof we onbedoeld bij iemand de douche zijn binnengelopen, alsof we indringers zijn.

‘Ik vind het spannend,’ zegt Katia. ‘Deze mensen hebben al jaren geen vreemden gezien, en nu zijn wij de eerste in tijden.’

Ik knik. ‘Ja, dit is magisch.’

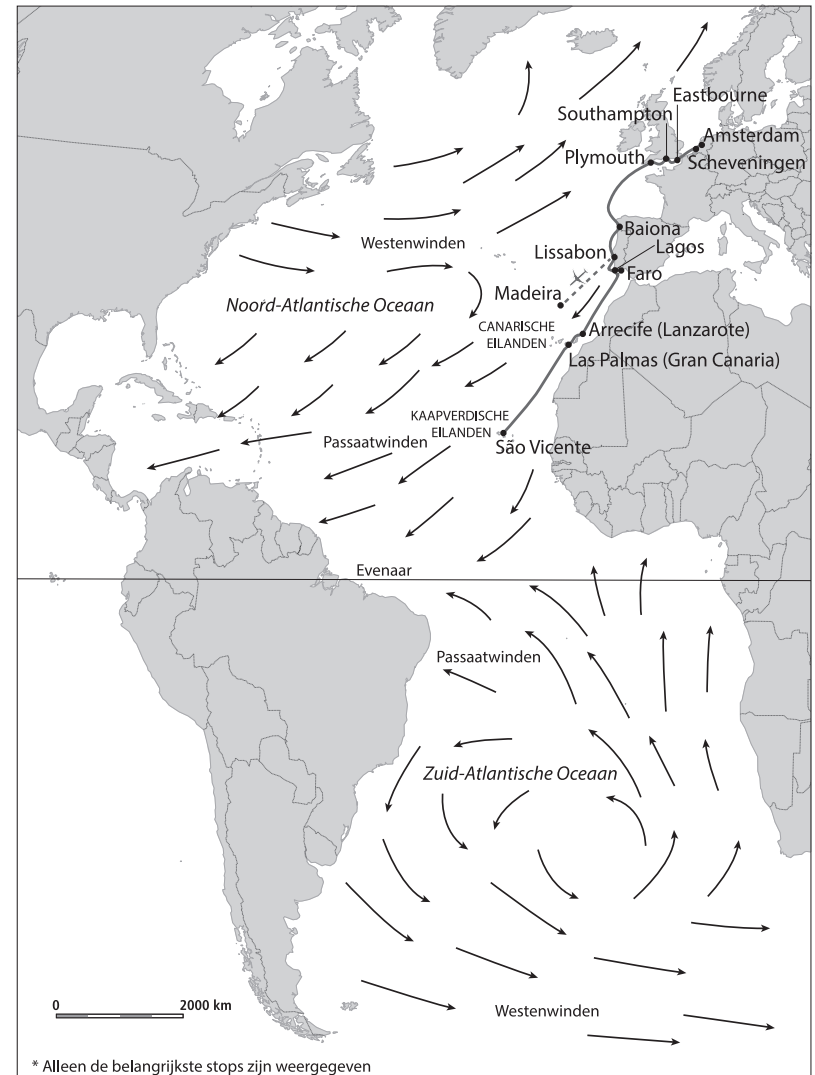
We zwaaien naar de vrouwen, ze zwaaien terug. Het eerste contact is gemaakt. Maar we moeten wel eerst toestemming vragen aan de chieft of we hier bij ze mogen blijven, dat is de eilandcultuur.

‘Kom op, laten we gaan,’ zegt Katia.

Op het voordek pakken we de bijboot op: ‘Een, twee...’ Met een boog mikken we ons rubberbootje in zee. Ik stap als eerste in om de buitenboordmotor van Katia aan te nemen en die achterop te schroeven. Peddels, pomp en een rugzak gaan mee. Wanneer Katia ook is ingestapt, start ik de motor en we prutten langzaam richting het strand van Lamotrek, waar jarenlang geen buitenstaander voet aan land zette.

Deel I

Vrijheid

Gebroken glas

Ze loopt langzaam maar vastberaden door de lange gang van mijn studentenhuis richting de voordeur. Een groot deel van mijn studententijd in Utrecht bracht ik met haar door. Tranen stromen over mijn wangen terwijl ik ongemakkelijk achter haar aan schuifel. Ze doet de deur open, draait zich om en zegt mat: ‘Het ga je goed, Joshua.’ Dan loopt ze door de voordeur naar buiten, stapt op haar fiets en rijdt zonder verder nog iets te zeggen de straat uit. Ik blijf haar met een betraand gezicht in de deuropening nakijken. Terwijl ik daar sta, begint het besef langzaam tot me door te dringen dat mijn eerste liefde onomkeerbaar uit mijn leven is verdwenen. Tot dan toe had ik nog nooit voor iemand gevoeld wat ik voor haar voelde. Een mix van intense verliefdheid, diepe liefde en een onstuitbare passie die elke keer als wij elkaar zagen vrijkwam in extatische hoogtepunten van liefde. Maar diezelfde passie was ook de oorzaak van onze ruzies, heftige huilpartijen en volatiele emoties die de reden waren van onze breuk. Tussen haar en mij liep het daarom al langer niet lekker. Zij zat slecht in haar vel en ik had een diep gevoel van onmacht over mijn onvermogen een stabiele relatie met haar te hebben. Maar toch wilden we een paar maanden geleden nog gaan samenwonen zodra ik klaar zou zijn met mijn studie. Nu zijn al die plannen niets meer dan een vervlogen herinnering en is mijn toekomst op losse schroeven komen te staan.

Het enige wat nog vast lijkt te staan is mijn werk. Sinds een paar weken werk ik als stagiair bij een groot advocatenkantoor in een toren met een marmeren ontvangsthuis, chique stoelen en dure schilderijen. Ik functioneer goed als aspirant-advocaat en de partners vroegen mij of ik permanent als advocaat wil komen werken na de zomer, wanneer ik afgestudeerd ben.